

หน้าาก

บทที่ 20

แล้วตัดทยาก็มาเยี่ยมออฟฟิศของรหัทตามคำเชิญชวน ดึกแถวสองคูหาขนาดสี่ชั้น ตั้งอยู่ริมถนนในทำเลที่ไม่พลุกพล่าน มีชั้นสินค้าจัดเป็นระเบียบเรียงราย สภาพค่อนข้างใหม่จนเธอแปลกใจ

รหัทอธิบายว่า “ออฟฟิศเดิมตั้งอยู่ในที่ของเพื่อน เขาขายก่อนจะหนีไปอเมริกา ผมก็เลยต้องย้ายมาที่นี่...” สีหน้าขริมลงเมื่อพูดต่อไปว่า “การย้ายออฟฟิศก็ทำให้เกิดปัญหาหนักเหมือนกันซะ เพราะลูกค้าส่วนหนึ่งหนีไปซื้อของจากที่อื่นทันที ทำเลตรงนี้ไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร แต่เป็นที่เดียวที่หาได้ในงบประมาณที่มีอยู่ ”

สีหน้าท่าทางของชายหนุ่มโยกคลอนจิตใจเธอให้อ่อนไหวได้เสมอ ทัดทยายิ้มปลอบโยน “ขอตัดดูขอบเขตของงานและสินค้าที่คุณขายก่อนนะคะ บางทีทำเลอาจจะไม่เป็นปัญหามาก แม้จะไม่ค่อยดีเท่าไร แต่เราอาจแก้ไขด้วยการเพิ่มประเภทของสินค้าในกลุ่มและชนิดของงานก็ได้ ”

ชายหนุ่มนึกชมตัวเองที่เตรียมทุกอย่างไว้อย่างดี สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาตามตา สอดคล้องต้องกันทุกอย่าง รวมทั้งพนักงานบางคนซึ่งซรั่มภักเลือกส่งมากับรับทบาทหน้าที่เป็นอย่างดี พนักงานที่จ้างมาใหม่ก็ไม่ได้ทำให้หนักใจ ที่สุดของทุกอย่างก็คือ หญิงสาวเชื่อถือเขาสนิทใจ ไม่มีความคิดลังเลสงสัยจนจะต้องทดสอบจับผิด

เธอขลุกอยู่กับเขาหลายชั่วโมง ไม่ว่าจะพบเห็นอะไร หากตรงกับเรื่องที่เขาพอจะรู้จักพูดออกมาเท่าที่จะทำได้ หวังจะฝากแง่มุมของการทำงานที่ชายหนุ่มจะนำไปใช้ปฏิบัติได้ ในฐานะที่เขาออกตัวว่าไม่มีพื้นฐานและไม่รู้งานมาก่อน แต่ต้องมารับภาระเต็มตัวเพราะเพื่อนที่เป็นหุ้นส่วนแยกตัวหนีไปอยู่ต่างประเทศ

เธอยังเก็บการบ้านกลับไปทำอีกด้วย “เรื่องพวกนี้ตัดไม่ค่อยรู้เรื่อง แล้วจะถามภูกับพะ...” เธอเก็บคำว่าพ่อไว้ทัน “...จะถามพวกเพื่อนๆ ให้ พวกเขาอาจจะพอรู้ ”

“ ญาติทำงานอะไรอยู่ครับ ”

ทัดทยาก็อึกเล็กน้อยที่จะตอบ

“ หลายอย่างคะ ตัดเองก็ไม่ค่อยแน่ใจ แต่เรื่องการจัดสต็อกสินค้า การนำเข้า การควบคุมการซื้อการขายนี่เขาดูแลอยู่ ”

ชายหนุ่มไม่ต้องการจะซักต่อ “ โชคดีจังที่เราารู้จักกัน ” ปรกาศตาของเขาแม้ไม่กรั่มกรั่มเช่นเคย แต่มันก็จับจิตจับใจเธอ “ ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็เหตุบังเอิญขนาดนี้ คุณตัดเข้ามาช่วยชีวิตผมไว้จริงๆ ”

“ ยินดีช่วยทุกอย่างที่ทำได้คะ ”

“ ทำไมละคะ ทำไมถึงดีกับผมนัก ”

เธอได้แต่กระพริบตาขณะที่ความหาคำตอบ เพื่อชดเชยให้เขา และเพื่อล้างบาปให้พ่อเธอกระนั้นหรือ นั่นเป็นเพียงเหตุผลเล็กๆ ที่เธอใช้เป็นข้ออ้างกับญาติต่างหาก

“ คุณมีเพื่อนไว้ทำไมละคะ ”

“ ผมไม่อยากจะให้เป็นแค่เพื่อน ” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

สีหน้าเธอขัดแย้งไม่ยอมรับ ทำให้ชายหนุ่มรีบพูดต่อไปว่า “ เพื่อนเราเผาเรือน อย่างเพื่อนผมที่ทำงานหนีไปอเมริกานี่ไงอะ ”

“ เขาอาจจะมึเหตุผลของเขาที่เราไม่เข้าใจก็ได้ ”

เขาพูดไปปดสิ้นไหลไม่ติดขัด “ แล้วไม่สนใจเลยว่าจะต้องเดือดร้อนยังไงบ้าง ตอนจะชวนให้มาลงทุนด้วยก็เกลี้ยกล่อมวิงวอนเสียใหญ่ๆ ทุนไม่พอ ทำงานคนเดียวดูแลไม่ไหว ขอให้มาช่วยกัน แต่พอผมทุ่มตามลงมาสุดตัวก็กลับทิ้งไปเสียเฉยๆ ”

“ ช่างเถอะคะ ตัดจะช่วยคุณรหัทให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน ” เธอให้คำมั่นสัญญา

อาหารกลางวันเคลื่อนย้ายออกไปจากเวลาปรกติไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน บริเวณระเบียงริมแม่น้ำของห้องอาหารสะอาดสะอ้าน รังราผู้คนลงไปมากแล้ว รังสูงนั่งสบายอยู่ตรงข้าม ริมฝีปากระบายยิ้มมองเธอยิ้มอ่อนอย่างกึ่งขัดเขินที่เขาช่างมองอยู่ได้

“ ตัดขอบบรรยากาศริมแม่น้ำจังเลย ” หญิงสาวหาเรื่องมาคุย “ แต่ก็ขอบภูเขาดด้วยเอ้อ... คู่หมั้น...” เธอหาคำมาแทนชื่อจาริต...สนใจแต่ที่ในเมือง เขาวามันทำเงินได้ แล้วเขาก็ไม่ได้คิดจะไปไหนนานนอกจากทำงานอยู่ในเมืองหลวง หรือไม่อย่างนั้นก็ไปเที่ยวต่างประเทศ ถ้าจะไปชายทะเลก็อยู่โรงแรมหรูๆ ไปเลย ”

ดวงตาคมในสีหน้าเจือยิ้มที่จับจ้องทำให้หญิงสาวต้องหาเรื่องพูดต่อ “ ...หลายปีก่อนเขาซื้อบ้านบนเขาที่เพชรบูรณ์จากเพื่อนให้ตัด

มันเปลี่ยวแต่สวยและสบายมากเลยคะ บ้านสองชั้นสร้างด้วยไม้ซุง ฝาคิ่งเก๋มาก มีระเบียงยาวเดินดูทิวทัศน์หรือจะนอนดูดาวก็เหมาะมากเลยคะ... อากาศก็ดีตลอดปี เสียายที่ได้ไปพักแค่ไม่กี่ครั้งก็ทิ้งให้คนอื่นดูแล ไม่รู้ว่าป่านนี้เป็นอย่างไรบ้าง ”

“ เขาเป็นคนทำงาน นักธุรกิจตัวจริง ” เสียงพูดเจือหัวเราะ ทว่าประกายตากว้าว ..สนใจแต่ที่ในเมืองเพราะว่ามันทำเงินได้.....

หญิงสาวสายหน้าเล็กน้อย ปรกตาหม่นมัวลง

“ เขาไม่เคยหยุดคิดเรื่องงานเลย ”

“ คนเก่งก็อย่างนี้แหละครับ ”

“ เขาเป็นคนเก่งจริงๆคะ ลุยไปข้างหน้าไม่หยุด ทำอะไรก็สำเร็จไปทุกอย่าง ”

“ แล้วจะแต่งงานเมื่อไหร่ ”

“ ยังไม่มีกำหนดคะ ”

หญิงสาวไม่ได้แสดงความเดือดร้อน เมื่อก่อน ทัดทยาเคยเป็นกังวลอยากจะทำให้มีการแต่งงานเร็วๆ หวังว่าชีวิตครอบครัวที่ถูกต้องตามแบบแผนสังคม จะทำให้เธอสามารถมีลูกได้หลายๆ คนและความเป็นพ่อจะทำให้จาริตอ่อนโยนลง แต่เขากลับขุ่นมัวที่จะพูดเรื่องการมีลูกราวกับเกลียดชังเด็กๆ เสียเต็มประดา จาริตเป็นลูกคนเดียว ไม่มีพี่น้องลูกหลานตรงสายเลือด มีแต่เพียงญาติๆ ที่มักจะเรียงหน้ากันเข้ามาขอความช่วยเหลือทางการเงิน ซึ่งก็มักจะไม่ผิดหวังกลับไปเพียงแต่คนเหล่านั้นจะต้องทรมานคำวิพากษ์วิจารณ์ดูถูกเหยียดหยามเย้ยหยันหมิ่นประมาทไม่ไว้หน้ากลับไปด้วยเท่านั้น

ไม่มีใครรักและสำนึกบุญคุณคู่หมั้นของเธอจากใจ ในเมื่อเขาไม่เคยลังเลที่จะพูดจาข่มเหงให้คนอื่นรู้สึกต่ำต้อยเลย

ในบัดนี้ทัดทยาเอง ที่เคยกลัวว่าจะถูกจาริตทิ้ง ก็เปลี่ยนความรู้สึกไปแล้ว เธอเปลี่ยนตั้งแต่พรหม

ชายหนุ่มนั่งทำตาวาบว็บ อมยิ้มอยู่ตรงข้าม ใบหน้าสะอาด สะอาดครึ้มเงาหนดเคราจางๆ เสื้อผ้าผมแผ่ดูดีโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเหมือนอย่างเมษ เธอมองปลายมือที่สะอาดและแข็งแรงหยิบแก้วเบียร์ขึ้นจรดกับริมฝีปาก เขาลดแก้วลงยิ้มกับเธอ

“ คิดจะเปลี่ยนใจบ้างไหมครับ ”

หญิงสาวเมินหน้าไปมองเรื่องที่ลากจูงกันผ่านขึ้นมา เพื่อจะซ่อนความหวั่นไหว ได้ยินเสียงอีกฝ่ายพูดต่อไปว่า

“ ผมอยากจะได้รู้ว่าคนมือเปล่าตัวเปล่าจะมีทางสัมผัหาเศรษฐกิจได้ไหม ”

“ เงินทองเป็นของนอกกาย ไม่สำคัญสำหรับทัดทยาคะ ”

“ จริงหรือ หรือว่าคุณเกิดมากับเงินทองจนไม่รู้สึกละกับมันแล้ว... แต่ถ้าลองไม่มีขึ้นมา คุณก็อยู่ไม่ได้เหมือนกัน...”

“ ก็อาจจะจริงของคุณคะ ”

เธอคงจะวางใจในทรัพย์สินที่ถือครองอยู่ และส่วนหนึ่งมาจากเหตุการณ์ที่นำความตายมาสู่แม่ของเขา ชายหนุ่มนี้ก็จะทำให้เธอรู้สึกเสียจริงๆ ว่าความลำบากยากจนมันเป็นเช่นไร.....

ปัญหาเรื่องงานของรัท ผลักดันให้ทัดทยามาหาญาติ

ชายหนุ่ม ต้องย่นหัวคิ้วมองคู่หมั้นของเจ้านายที่มาปรากฏตัว แล้วป้อนคำถามต่างๆ กับเขา ถามเสียงขรึม

“ ทำไมเกิดจะสนใจเรื่องพวกนี้ขึ้นมา ”

“ ภูทิ ทัดมาเรียนรู้งาน อีกหน่อยจะได้ทำตัวให้เป็นคนมีประโยชน์บ้างไม่ดีหรือจ๊ะ ”

“ ดีซิ แต่ที่ทัดถามนี่มันไม่ใช่การเรียนรู้งานเลยนะ แต่ว่าเจาะถามเรื่องสำคัญๆ เป็นเรื่องๆ เลย คิดจะทำอะไรกันละนี่ ”

หญิงสาวย่นจมูก ภูทิไม่เป็นมิตรกับรัทสักเท่าไร หากบอกไปตอนนี้ เขาคงต้องหันหลังให้แล้วไม่พูดอะไรอีกเป็นแน่

“ ก็แค่อยากรู้เท่านั้นเอง ”

ภูทิ มองเธออย่างเคร่งคิด “ ผมเป็นแค่ลูกจ้างเขาจะตัดแล้วก็มาอยู่ตรงนี้เพราะเจ้านายไว้วางใจ เรื่องภายในที่เป็นความลับทั้งหลายอะไรก็ตามที่ทัดอยากจะได้รู้ ผมตอบได้ก็จะตอบ แต่ที่ตัดรู้แล้วช่วยกลับรอก่อนก็แล้วกันว่าจะเอาสิ่งที่ผมบอกไปใช้ทำอะไร ”

“ ทัดแค่อยากรู้เฉยๆเท่านั้น ”

“ ตั้งใจจะมาทำงานแทนคุณวาทีนหรือ ” ชายหนุ่มคาดเดา “ เห็นไม่สบาย ได้ยินบ่นๆ ว่าจะวางมือ.....”

แต่คุณอรุณียังไม่ยอมให้เลิก... เขารู้และเธอก็รู้

“ จ๊ะ ถ้าเป็นไปได้นะ ”

“ ก็ดีแล้ว แต่ผมคิดว่างานนี้ไม่เหมาะกับทัดเลยแม้แต่น้อย ”

“ แล้วเหมาะกับภูหรือ ”

“หน้าที่ที่ผมทำไม่ทำให้ต้องผินใจเท่าไร” ชายหนุ่มไหวไหล่ “ผมเป็นฝ่ายบุน ไม่ใช่ฝ่ายบู”

หญิงสาวมองเพื่อนอย่างวางใจ ภูติท อ่อนโยนเกินกว่าจะกุมบังเหียนงานที่ต้องอาศัยการชิงไหวชิงพริบแข่งขันกันอย่างสุดตัว เพื่อที่จะช่วงชิงตลาดและผลกำไรมหาศาลเช่นนี้ ในฐานะที่เป็นลูกจ้าง ภูติทแค่ทำตามคำสั่งด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุดเท่านั้น ปัญหาไม่ได้เกิดจากการทำงานของเขา แต่เกิดจากธรรมชาติของธุรกิจนั้นเองที่ผลกำไรมหาศาลล่อให้หมู่แมลงแหวะมาดอมดมดูกินอยู่มิได้ขาด ถึงอย่างไรก็ไม่เคยมีปัญหาเกินกว่าจะแก้ไข หากเป็นงานที่เขาทำไม่ได้ จาริตก็ส่งคนอื่นเข้าไปจัดการแทนให้

ทัตทยาเริ่มเข้ามานั่งในออฟฟิศ โบหน้าใสจะโผล่เข้ามาอ้อมราวกับรายงานตัว ทำให้คนที่หันมาทำหน้าที่ชริมผงกศิระรับต้องหัวใจ ไหวยวบ เธอผ่านไปใช้ห้องทำงานของบิดา ศึกษาหาความรู้ให้ตัวเองจากสิ่งที่หาได้ข้างในห้องนั้น

“มีอะไรก็ถามมาสิแล้วกัน” เขาทำเสียงขริมใส่เธอ ปั่นที่ท่าเอางานเอาการกับพนักงานมากขึ้น แต่กลับมีเรื่องพูดน้อยลงกว่าปรกติ การประชุมซึ่งมีตารางกำหนดประจำก็ย่นย่อลงคล้ายชายหนุ่มไม่มีใจกับมันสักเท่าไรนัก

วาทินและจาริตโทรศัพท์เข้ามาติดตามงานก่อนจะให้เขาผ่านสายไปพูดกับเธอ บางครั้งทั้งพ่อและคุณแม่ติดต่อสายตรงเข้ามาหาบ่อยครั้งที่ชายหนุ่มเดินผ่านประตูที่เปิดกว้าง ได้ยินเสียงพูดคุยกุญแจ้วๆ หากโผล่เข้าไปก็จะได้เห็นโบหน้ากระจ่างและประกายตาแพรวพรายแกมประจวบยิ้มต้อนรับ

พอใกล้เที่ยงเธอก็เดินมาโบกมือลา ครั้งแรกชายหนุ่มรู้สึกผิดหวังเนื่องจากเผื่อรอเวลาจะชวนเธอออกไปทานมื้อกลางวันข้างนอก หากแล้วก็ต้องกลับมาเฝ้าเตือนตัวเองที่จะรำลึกถึงฐานะที่ไม่บังควรอาจเอื้อม

ทุกๆ วัน ร่างโปร่งสมส่วนที่เดินออกไป ได้พาหัวใจของเขาไปด้วย

เขาคิดว่าเธอนัดกับจาริต แต่แล้ววันหนึ่งก็ได้รับโทรศัพท์จากจาริตในเวลาบ่าย หลังพูดธุระ จาริตก็ถามหาทัตทยา

“อ้าว คุณตัดออกไปแล้วนี่ครับ”

“ไปไหน” น้ำเสียงของเจ้านายหงุดหงิดขุ่นใจ

หรือเธอจะอยู่กับวาทิน ชายหนุ่มทำเสียงให้เป็นปรกติดตอบว่า

“ไปทานกลางวันครับ”

“แล้วทำไมคุณไม่ไปกับเขาล่ะ”

“ไม่ได้ไปครับ”

“ถึงเวลาทานข้าวก็ต้องทานสิ อยาลืมว่าร่างกายไม่ใช่เครื่องจักรนะ แล้วก็ช่วยดูแลทัตทยาด้วย อย่าให้หมดความอดทนจะเรียนรู้งานเสียก่อน ผมไม่อยากพูดมากประเดี๋ยวจะอารมณ์เสียเปล่าๆ พูดเรื่องงานกันไม่เคยจะรู้เรื่อง...”

พอจาริตวางโทรศัพท์ ภูติทหลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็โทรศัพท์ไปหาวาทิน แล้วก็ได้รับรู้ว่าถึงเธอจะแหวะมาหาบ่อยๆ ในเวลาบ่ายจัด แต่เธอก็ไม่ได้ไปทานข้าวกลางวันด้วยมานานแล้ว

โบเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายหมายเลขโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ของทัตทยาถูกส่งมาที่เขา ชายหนุ่มมองหมายเลขที่เรียกเข้าออกที่ถูกพิมพ์เรียงเป็นแถว เขาขบริมฝีปากเมื่อตัดสินใจลองต่อสาย

“ฮัลโหล...” เป็นเสียงของผู้หญิง

ความเงิบทำให้ปลายทางเอ่ยคำตอบรับซ้าๆ เสียงใสๆ ทวนหมายเลขตัวเอง หยุดเป็นระยะเพื่อให้โอกาสคนต่อเข้าได้พูด

“ต้องการพูดกับใครคะ”

มีเสียงเด็กแทรกเงี้ยวแจ้วขึ้นมาในระหว่างนั้น เสียงใสพูดเบาๆว่า “เดี๋ยวค่ะ น้องหลิว ให้คุณแม่พูดโทรศัพท์ก่อน...”

ภูติทนึกภาพแม่ลูกได้กระจ่าง เขาถอนใจ ตัดการติดต่อ

ชายหนุ่มต่อถึงอีกหมายเลขหนึ่ง

“สวัสดีค่ะ”

“ขอพูดกับเค้าแทนหน่อยครับ”

“คุณรหัสหรือคะ” เสียงถาม

“เค้าแก่ชื่ออะไรนะคะ”

อีกฝ่ายตอบมาว่า “คุณรหัสออกไปทานข้าวค่ะ”

ภูติทวางสาย รู้สึกปวดหนึบที่หัวใจ

เขาไม่จำเป็นต้องลองต่อหมายเลขมือถืออีกเพียงหมายเลขเดียวที่เหลือแปลกตาอยู่บนโบเรียกเก็บเงินนั้น.....